

RADNÓTISOKK

2014. ősz

KÖSZÖNTŐ

Kedves Olvasó!

Ebben az őszi számunkban mind a sportok, mind a művészetek helyet kaptak.

Kezdjük az olvasást a Sára kupa felidézésével, melyben a borítót díszítő profi fényképek segítenek!

A Folyosó rovatunkból megtudhatjuk, iskolánk egyik tanárnőjének és két tanulójának véleményét arról a döntésről, miszerint idén elmarad iskolánk Kulturális Fesztiválja.

Fanni segítségével egy rendkívül érdekes sportágot ismerhetünk meg közelebbről.

Filmajánlónkban már a karácsonyra és a hóra készülünk fel. A zeneajánlóban pedig fantasztikus bandákat ajánl nekünk Katica.

Egy kevésbé ismert hobbit ismertet velünk Zsófi, a cosplay-t. Megéri elolvasni a cikkét és közelebb kerülni ehhez a nem minden napi elfoglaltsághoz!

A szokásos novellák és versek, pedig a szerelem, varázslat és fantázia témáit taglalják.

IMPRESSZUM

KIADJA: Radnóti DÖK

FELELŐS KIADÓ: Gál Béla

SEGÍTŐ TANÁR: Plugor Magor

MEGBÍZOTT SZERKESZTŐ: Batinkov Emma Natasa (10.C)

MUNKÁJUKKAL LEHETŐVÉ TETTÉK E SZÁM MEGJELENÉSÉT:

- Szabó Péter (10.D)
- Erdész Luca (10.A)
- Hanna Gyömbér (9.C)
- Tóbiás Katica (11.D)
- Sipos Emma Fanni (9.A)
- Széll Zsófia (10.A)
- Soós Ádám (12.A)
- Tolnai Kyra (10.A)
- Gerlefalvi-Nagy Orsolya (10.C)
- Balogh András (11.)

TARTALOM

2. Tartalom

3. SáRa Kupa

4. Folyosó

5. Ugrókötelezés egy kicsit másképp

6-7. Filmajánló

8-9. Köny- és Zeneajánló

10-13. Cosplay, avagy miért bújunk jelmezbe?

14-15. Novellák

16-17. Versek

17. A nevetés ereje

AZ ÚJSÁGBAN MEGJELENT FÉNYKÉPEKET KÉSZÍTETTE:

- Túri Regina (11.B)

AZ ÚJSÁGBAN MEGJELENT RAJZOKAT KÉSZÍTETTÉK:

- Berecz Bogi (12.D)
- Gera Franciska (12.D)
- Széll Zsófi (10.A)
- Soós Ádám (12.C)

ÖSSZETARTOZÁS, VERSENGÉS ÉS SZELLEM

Az iskolánk idén 15. alkalommal szervezte meg közösen a Ságvári Endre Gimnáziummal az általunk igen szeretett SáRa kupát, melyen igen nagy számban vettünk részt, mi diákok.

Mi, diákok, mind társak vagyunk még akkor is, ha nem is ismerjük egymást, vagy ha nem is hallottuk a másiktól semmit. Az összetartozáshoz ugyanis nem kell annál nagyobb indok, hogy tudjuk, mindannyian ugyan azt éljük meg az iskolánk erős falai között. Egy közös érzet, közös cél és közös sors azok, amik egybekovácsolják lelkünket, főleg az olyan alkalmakkor mikor egy erősebb összefogásra van szükség.

A SáRa kupa pedig pont egy ilyen esemény volt ebben a tanévben is. Nekem is vannak olyan ismerőseim, akikkel jól kijövök és vannak, akikkel kevésbé, de az ilyen esetekben valahogy ezek az emberek ugyanolyanok lesznek. Mindegyik társam szemében ugyanazt a fényt látom, ami a sajátomban is van. Az azonos célért való kollektív küzdelem az oka annak, hogy az ember szellemi ereje ilyenkor az egekben szárnyal, és ez a kapott erőt pedig egymást közt megosztjuk. Persze sokan, ha versenyről hallanak, akkor máris csak a győzelemre gondolnak, mint a küzdelem céljára. Önmagában nincs is baj ezzel, hiszen ez egy teljesen normális és egyértelmű dolog. Valahogy azonban

az ilyen történésekkor a csapatszellemről és az összefogásból származó érzések és érzelmek felülértékelődnek. Más szóval sohasem a győzelem a lényeg, hanem hogy lényegében jól érezzük magunkat az általunk alkotott közösségben, és együtt, egymás segítségével érjük el céljainkat. A SáRa kupa erre az összefogásra egy remek példa. Engem például rendkívül felemelő érzéssel tölt el, mikor a „Hajrá Radnóti!” vagy épp a „Radnóti szív, radnóti lélek, radnóti leszek, amíg élek!”, ütemes szlogeneket hallom, melyet általában mindig dobszó kísér. Ilyenkor valahol máshol érezzük magunkat, nem a szürke hétköznapiakban, amelyeket minden nap átélünk.

Következő soraim a 9.-eseknek szólnak. Habár a Gólyapróbán kapott pontszámotokhoz nagyban hozzájárult a SáRa-n való szurkolás és biztatás, de én messziről kémlelve úgy vettem észre, hogy ti legbelül nagyon is élveztetek a sulik közti versengés izgalmát, aminek rendkívül örültünk.

Kívánom nektek, hogy továbbra is legyetek olyan lelkesek és hűek az iskolátokhoz, mint amilyenek a SáRa kupán is voltatok a versenyző radnóti csapatokkal szemben!

Bár tavaly nem sikerült elvinnünk a kupát, mely a verseny jutalmaként és bálványaként szolgál, de én ezt nem is bánom igazán. Úgy gondolom, hogy pont a vereségeinkből lehet a legtöbbet tanulni, és épp ez az a dolog, ami idővel a győzelemig fog juttatni minket. A suliban betöltött közös sorsunkba a kudarcaink és győzelmeink is beletartoznak, ezáltal bármi történjen, ha nyerünk, ha veszítünk a közösségünk mindvégig erősödni fog, ebben biztosak lehetünk mindannyian.

Hajrá RADNÓTI! Hajrá Mi! 😊

Sz. Peti

- *Mit gondol arról, hogy idén elmarad a kulturális fesztivál?*

Hajdú Zsolt (9.M):

- Nagyon nem örülök neki, mert elmarad a 9.m- 8.M disputa. Ez pedig fontos, mert sokat tanulunk belőle.

Tóbiás Katica (11.D):

- Mérhetetlenül szomorúnak tartom, hogy elmarad az idei Kulturális Fesztivál. Az egyik legötletesebb és legjobb iskolai programnak tartom, ami ráadásul remek közösségépítő program is. Sajnálatos számomra, hogy diáktársaimnak ennyit jelent a jó közösség és a művelődés. Én remélem, hogy jövőre, mikor már végzős leszek, meg lesz tartva. Jó volna látni, hogy élvezik a dolgot a többiek, és nem felesleges időpocsékolásnak tartják.

○ **Békési Eszter tanárnő:**

- Én fájjalom, hogy elmaradt, de megértem a döntést. Ennek háttérében az állt, hogy a Kulturális Fesztivál iránt érdektelenséget tapasztaltunk. 2008-ban azzal a szándékkal indítottuk el, hogy legyen egy fórum, ahol egymásnak zenélnek, verselnek a diákok. Én nagyon fontosnak tartom, hogy a művészeti alkotásokon keresztül megnyilvánuljanak egymás számára a diákok. Zenekarok szólaljanak meg, egymás alkotásaiban gyönyörködjünk. Ez közösséget kovácsol. Viszont azt tapasztaljuk, hogy a diákok számára ez inkább nyűg, mint öröm. Ha tanárként nem tesszük kötelezővé ezt a programot, nem mennek el, elszöknek, nem érdekli őket egymás alkotása. Egyszer megkérdeztem egy osztálytól, hogy milyennek találják, hogy van Kulturális Fesztivál. Azt mondták, kár, hogy nincs tanítás helyette, persze olyan választ is kaptam, hogy nagyon sajnálják, hogy elmarad, de ők voltak kevesebben. Azt az értéktévesztést látom, hogy a társainkra való figyelem kevésbé fontos, a saját magamra irányuló figyelemmel szemben. A radnóti diák siet a Radnótiból el, nem akar bent maradni csak azért, mert a másik játszik egy zenekarban. De ez nem a diák hibája, hanem az iskolarendszeré. Sajnos, az iskola a kényszerek helye, ahonnan menekülni kell. És még a Kulturális Fesztiválon is ezt a kényszert sejtje a diák, amit, érthető, leráz magáról, ahol csak lehet. Szerintem akkor van értelme a Kulturális Fesztiválnak, ha diákok akarják, kíváncsiak egymásra, ha nem kötelező, hanem vágyott program.

E. Luca

UGRÓKÖTELEZÉS EGY KICSIT MÁSKÉPP

Ha valaki meghallja a kötélugrás szót, először rózsaszín ruhás, copfos kislányokra gondol, vagy még a filmekben, klipekben ugrókötéllal erősítő bokszolók juthatnak eszébe. Pedig sok gyakorlást és nagyon jó állóképességet igénylő sportágról van szó. Rendkívül látványos sport, amely zenére, változatos elemekkel, akrobatikus mutatványokkal kápráztat el mindenkit.

Takarics Tímea verseny kötélugró segített nekem megismerni ezt a különleges sportágot. Ő a csapatával már számos országban járt versenyeken. Több versenyszámban lehet indulni egy-egy ilyen nemzetközi megmérettetésen, mint például párosban vagy egyénileg gyorsasági, formáció valamint duplaköteles verziókban. Speciális ruha nincs előírva, de elől és hátul légpárnás cipőt ajánlanak.

De mint minden sportban, az emberek itt is valamit másképp akarnak csinálni, mint ahogy meg van írva, ezért jöhetett létre a 44,97 méteres ugrókötel vagy Japánban a

13 ugyanazon a kötélen ugrókötelező kutya rekordja. Indiában 292 ember ugrált egyszerre egy időben. Ezeknek az elképesztő ötleteknek is meg kellett születniük valaki agyában.

Azonban nem lesznek csak úgy születésüktől kezdve profi ugrókötelezők a sportolók. Hosszú órákat töltenek edzéssel, akár heti tíz alkalommal is, mesélte Timi. Óriási kitartásuk van, és ez az út vezet a siker és győzelem felé. Kezdehetjük gyermekkorban, de felnőttként is, sosem késő, csak akarnunk kell.

S. Fanni

Tudj meg még többet az ugrókötelezésről!

Facebook : Móraalmi Kötélugró Csoport

delmagyar.hu : Fémkötél a profiknak

YouTube : Jump Rope Team - Hungary's Best Rope Skipping Team

Sziasztok!

Mint azt már tapasztalhattátok, elkezdődött egy újabb tanév, azonban nem kell, hogy csak a tanulásról szóljon. Néhány olyan filmet fogok bemutatni, melyekre érdemes egy kis időt szakítani. Egyúttal beköszöntött az ősz is, a fürdőruhánkat bizonyára már elsüllyesztettük valamelyik bőröndünk aljába, lekasztottuk az esőkabátunkat a fogasról, és előástuk az esernyőnket a szekrény aljából. Lassacskán kesztyűt és sapkát is húzhatunk, hiszen hideg légtömegeket sodorva és havat ígérve közeleg a tél. Ilyenkor jólesik egy meleg pokrócba burkolózva, egy bögre forró teával felszerelve a mozizás. Felkészültetek? Akkor, pokróccokkal fel!

Csillagpor (Stardust)

Rendező: Matthew Vaughn

„A szerelem feltétlen, de azt is tudom, hogy lehet kiszámíthatatlan, váratlan, irányíthatatlan is és elviselhetetlen, és könnyen összekeverhető a gyűlölettel.”

A történet egy kis angliai Wall nevű faluban játszódik, amit egy hosszú fal határol melyen túl egy varázslatos, ám közönséges halandók számára tiltott birodalom húzódik. A történet több szálon fut, melyek később összekapcsolódnak. Az egyik Tristan (Charlie Cox) és Yvaine története. Tristan szerelmes Victoriába és hogy elnyerje a lány szívét útra kel, hogy megszerezze a hulló csillagot, amely a falon túl ért földet. A hullócsillagokról tudnunk kell, hogy amikor földet érnek emberi formát öltenek. A mi csillagunk Yvaine-ben (Claire Danes) ölt testet. Azonban nem ő az egyedüli, aki a csillagot keresi. Boszorkányok és a trónért egymással versengő hercegek is csatlakoznak az üldözéshez.

A Neil Gaiman azonos című könyve alapján készült film csak egy a sok „csillag” közül filmiparban, de nekem ez az egyik személyes kedvencem. Mindenkinek csak ajánlani tudom.

Az egyik kedvenc évszakom a tél. Mindent szeretek benne, még a havat is, ami beborítja a tájat. Szeretem figyelni a szállingózó hópehelyek táncát a hűvös kora tavaszi, vagy éppen késő őszi szélben. Szeretem a narancs és fahéj keveredő illatát, és a téli forगतagot az adventi díszekbe öltözött utcákon. A kipirult arcokat, és a meghittséget, ami ebben a rohanó világban csak ritkán adatik meg. Na meg persze a hószünetet!

Habár mindenki máshogy viszonyul a télhez. Az emberek nagy része szidja a havat és a jeget, amit minden reggel a kocsiról vakarni lehet. A jeget, amin naponta háromszor hasra esnek, és a jégcsapokat, amik vészjóslóan csüngnek az ereszen, arra várva, hogy valaki elsétáljon alattuk. Amikor már „jegesmedvék szaladgálnak az utakon” és a hó lehetetlenné teszi a házból való kijutást. A karácsonyi általános fölfordulást és a hólapátolást. A következő két film is ezt a téli hangulatot kelti.

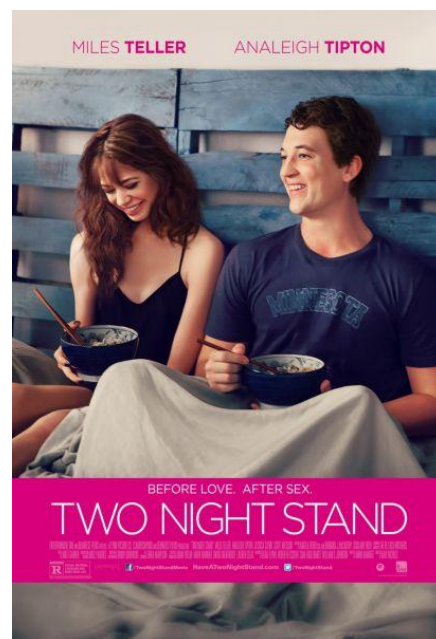

Kétéjszakás kaland (Two Night Stand)

Rendező: Max Nichols

Eljegyzése felbontása után az összetört szívű Megan (Analeigh Tipton), lakótársa unszolására egy társkereső oldalon megismeri Alec-et (Miles Teller), akivel meghívhatja magát a lakására élete első egyéjszakás kalandjára. Egy váratlan fordulat, egy hatalmas hóvihar arra kényszeríti Megant és Alecet hogy meghosszabbítsák „kalandjukat”. Csapdába esnek Alec szűk brooklyni lakásában, ahol kénytelenek egy tipikus egyéjszakás kaland határain túl is megismerni egymást. A tanulság: mindig nézd meg előre az időjárás jelentést!

Ez a romantikus vígjáték a magyar mozikban november 13.-ától látható és bár még én sem láttam, de jónak ígérkezik. Az egyik barátnőm, K. Fanni ajánlásával, aki szerint Miles rendkívül sexi táncot jár a trailerben és azt üzeni, hogy semmiképp se szalasszátok el!

Négy karácsony (Four Christmases)

Rendező: Seth Gordon

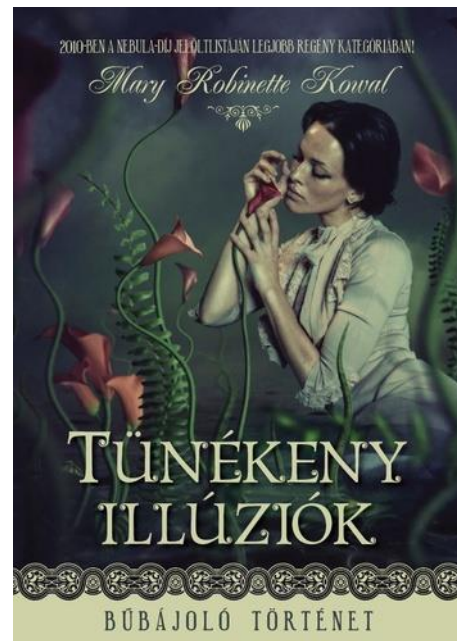
Kate (Reese Witherspoon) és Brad (Vince Vaughn) sincsenek oda a családi összejövetelekért és a karácsonyi nyüzsgésért, főleg hogy a szüleik mind elváltak. Évente a legváltozatosabb és kreatívabbnál kreatívabb kibúvókkal állnak elő, pedig valójában nyaralni mennek. Tervüket azonban keresztülhúzza az, hogy egy élő közvetítés révén lebuknak és így kénytelenek végiglátogatni mind a négy családot. A négy látogatás során alapos ízelítőt kapnak mind a családi melegségből és egymás féltett titkaiból is.

Ez a humoros családi film azt is a karácsony azt az oldalát is megmutatja, ami nem csak a nagyvacsorákról, gyertyafényről és az ajándékokról szól. Kate és Brad számára az ünnep elsősorban rohanást, tervezést, autózást és a meg nem látogatott rokonok élethosszig (de legalább a következő ünnepig) tartó sértődését jelenti. Ennek ellenére (vagy ezzel együtt) nagyon is élvezhető film.

Mary Robinette Kowal: Tűnékeny Illúziók

A Tűnékeny illúziók (Shades of Milk and Honey) a Bűbájoló sorozat első kötete. A Robinette Kowal által teremtett világban a bűbájolás olyan köznapi tevékenység volt, mint a zongorázás vagy a festés – mindezen művészetek ismerete alapvető dolognak számított egy „művelt” nő számára és elengedetlen a férjfogáshoz, ami a nők legfőbb célja volt a 19. századi Angliában. Történetünk központjában az Ellsworth család áll. A huszonnyolc éves már-már csúnyácska vénkisasszonynak számító Jane, Ellsworth-ék idősebbik leánya kitűnően értett az illúzióeltetéshez, különleges tehetsége a bűbájolásban rejtett. Jane húga, Melody ezekhez mit sem értett, de szépségével mindig kivívta a kérők figyelmét. Amikor a család körül majdnem egyszerre felbukkan három férfi – egy gazdag szomszéd, egy vándorló művész és egy bátor katona – mindenki biztosra veszi, hogy a fiatalabbik lány hamarosan menyasszony lesz. A kérőkről kiderül, hogy egyikük sem egészen olyan, amilyennek tűnik, a lányok példája pedig megmutatja: nem mindig az a legértékesebb, ami a legszebben ragyog.

Engem az fogott meg leginkább, ahogyan a szerző a saját fantáziavilágát ötvözi az Austeni-világgal (mintha annak természetes része lenne), ami a Bűbájoló sorozat legfőbb ihletforrása volt. Az különösen tetszett a könyvben, hogy nem sablon sztori. Sokan nem kedvelik az irrealista könyveket, de ezek célja szerintem éppen az, hogy kikapcsoljunk, elvonatkoztatassunk a hétköznapi élettől, ne keressünk mindenre logikus magyarázatot. Mint a művészetek más ágaiban, például a festészetben, egy idő után már itt sem az volt a cél, hogy a valóságnak megfelelően adjuk vissza a látott dolgokat. Persze mindennek megvan a maga szépsége.

Polly Shulman: Rajongás

„Kevés olyan dolog van, ami jobban megviselhet egy értelmes embert, mint ha szeretetből és megszokásból ragaszkodik egy Rajongóhoz”

A „Rajongás” (Enthusiasm) Polly Shulman első megjelent könyve. A történet két barátnőről szól Julie-ről és Asleigh-ről, vagyis a „Rajongó”-ról. Julie legjobb barátnője vadul csapong egyik mániától a másikig és őt is belerángatja örült terveibe. A bonyodalmakat az okozza, hogy Asleigh legújabb szeszélye Julie szenvedélye is egyben: a Büszkeség és Balítélet. Julie egyszer csak azon kapja magát, múlt századi divat szerint felöltözve és erősen vonakodva éppen egy fiúiskola báljára surran be barátnőjével.

Sajnos mindketten ugyanabba a személybe szeretnek bele és komoly döntés elé állnak: választaniuk kell a szerelem és az egymás iránti hűségük között. Vajon elég erős a barátságuk, hogy ezt is elbírja?

Ez a könyv az előzővel ellentétben éppen az egyszerűsége miatt tetszett. Egyszerű, mégis megkapó. Emellett azért is fogott meg, mert sokak által ismerős szituációt jelenített meg, és mert nekem is volt szerencsém (hogy szerencse-e azt mindenki maga döntse el) egy rajongó barátnőjének lenni. Mindenkinek ajánlom, nem túl hosszú, érdemes rá egy kis időt szakítani.

„Ebben a regényben minden megvan, hogy máris klasszikussá váljon” – Time Magazin

Gy. Hanna

ZENEAJÁNLÓ

Le merem fogadni, hogy nincs olyan köztetek, kedves olvasók, aki ne szeretné a zenét. Elvégre az agyoncsépelet és közhelyes idézet is mondja: „A zene az jó.” De nem is mennék jobban bele a mindenki által ismert tényekre arról, hogy a zene milyen csodálatos, hanem lássuk a zenéket!

Kalandozzunk el egy kicsit az acapella világába. Gondolom, egy páran ismeritek a **Pentatonix** nevű együttest, akik több ismert dalt is feldolgoztak, szerintem fenomenálisan. Tőlük szeretném nektek ajánlani a *Run to you* című dalt, ami ebben a borongós időben pont hangulathoz illő.

De hogy egy kicsit pörögjünk is, ajánlom figyelmetekbe a **Maroon 5** két új számát: az *Animals* és a *Maps*.

A reggaeesebb stílust kedvelők számára tetszhet **MAGIC!** *Rude* című dala.

Aki az indie-t, indie-rockot kedveli, erősen ajánlom az **Alt-J** nevű bandát, akiknek a szinte minden daluk – szerintem – fenomenális. Ezek közül is kiemelném a *Taro*, a *Breezblocks* és a *Fitzpleasure* című számokat.

Az alternatív rock kedvelőinek a **The Neighbourhood**-ot ajánlanám, akik hasonlóak az **Arctic Monkeys** nevű ismertebb bandához.

Csapjuk szét a házat egy kis metállal és a **Bring Me The Horizon** nevű együttesel! *Go To Hell*, *For Heaven's Sake* és *Sleepwalking* (csak példának).

Aki kevertséget is szereti, hallgasson **Hollywood Undead**-et. *We are* című daluk egészen jó.

Ha valaki különlegesebbet is szeretne hallgatni, ismerje meg **Lindsey Stirling**-et, aki hegedűjével fenomenális dubstep stílusú zenét csinál. A *Shatter Me* című dalát Lzzy Hale-el adja elő, de a *Roundtable Rival* című dalában csak hegedűszo van.

Hallgassatok sok zenét, amikor csak tudtok! És tanulás mellé pedig **Mozart**-ot ajánlom! (tényleg segít) További kellemes napot és jó zenehallgatást!

T. Katica

A sok tanulás mellé mindenkinek élvezetes filmnézést, olvasást és persze zenehallgatást kíván a RadnótiSokk teljes csapata! 😊

COSPLAY, AVAGY MIÉRT BÚJUNK JELMEZBE?

Infantilis beöltözős bolondéria, vagy komoly hobbi?

Kárász Róbert, a Mokka műsorvezetője szerint az előbbi, míg a különböző Con-okon felvonuló többség szerint inkább az utóbbi. Cikkünkben az otakukat, ”különvéleményük” miatt érő inzultusokat vesszük görcső alá, és feltárjuk az animés magyarországi közösségének napjainkban is változó megítélését.

Sokat gondolkodtunk azon, hogyan önthetnénk szép, újságba illő formába cikkünk létrejöttének igazi okát. De egyszerűen nem tudtuk eldönteni, hogy, miként csomagoljuk be szalonképes, és olvasóink számára buzdító szófordulatok és tekervényes mondatok sokaságába, azt a tény, amibe évfolyamtársaink és az újdonsült kilencedikesek is kénytelenek lassacskán beletörödni, miszerint a közszolgálat számunkra kötelező. És végül arra a következtetésre jutottunk, a legjobb az, ha mindent úgy írunk le és tárunk kedves olvasóink elé, ahogyan az valójában megtörtént.

Tehát, akárcsak idén a még frissen az általános iskolából érkezett golyák, pont úgy vágunk bele mi is a közmunkák hosszú óráinak ledolgozásába, tavaly év elején, a lelkesedés csupán néhány mikroszkóppal keresendő jelével egyetemben. Azonban, nagy szerencsénkre az egyik osztálytársunk (Luca, aki a folyosó rovatot vezeti) elintézte, hogy az egész osztály ugyanazon a helyen, a szegedi DARTKE-ban (Dél-Alföldi Regionális Társadalomtudományi Kutatási Egyesület), a Youth is tolerance program keretein belül egyszerre dolgozza le mind az ötven órát. A kisebb-nagyobb nézeteltérések és kommunikációs akadályok tisztázása után végre sikerült elkészítnünk egy, a Radnóti belüli reális és humánus osztályok közötti

ellentéttel foglalkozó előadást, amit a tudományos héten fogunk megtartani, novemberben, ahova mindenkit szeretettel várunk.

Az osztályunk fő projektjeként szolgáló előadás készítése közben fogalmazódott meg bennünk az ötlet, hogy miért ne csinálhatnánk a tolerancia program részeként egy kisebb projektet, amiben, a magyarországi animés, és főleg cosplay-elő közösség irányába mutatott intoleranciát szedjük ízekre, és oszlatjuk el a félreértésekből, az esetleges félreértelmezésekből adódó konfliktusokat.

Cikkünket annak a kérdőívnek a kiértékelésére alapozzuk, amit a 2014-es nyári MondoCon-on töltöttünk ki a résztvevőkkel. (A mellékelt képeken őket láthatjátok.)

Ezért, rögtön az elején kezdjük a "fogalmak" tisztázásával:

A **mangák** a Japánban készültek, illetve a hasonló stílusú képregényeket jelentik, szó szerinti fordításban véletlenszerű képet, vázlatot jelent. Készítői a mangakák, Az első, korai mangák, az 1800-as években jelentek meg. Később, a második világháború után készültek el a mangákból az első **animék**. Maga az anime az animation szóból ered, ami animációt jelent. A legegyszerűbb megfogalmazásban, az anime egy jellegzetes japán-rajzfilm fajta, de persze a szigetországon kívül készülők, hasonló stílusú műveket is ezzel a megnevezéssel illetjük. Sok téves elképzeléssel ellentétben, nem MINDEN anime mese. Ugyanis tényleg vannak, a gyerekeknek (6-8 éves korosztály) készülők, de sokkal gyakoribbak a tinédzsereknek, fiatal felnőtteknek, és felnőtteknek szóló animék. Nem egyszer találkozhatunk, ezekben erőszakos, Quentin Tarantino szerűen vérben úszó, (igen) hiányos öltözetű karaktereket felvonultató, vagy éppen nagyon mélyre menő problémákkal foglalkozó jelenetekkel is. De ezeket a nem mindennapi témákat roppant érdekes szemszögből közelítik meg. Az animékben sohasem minden tisztán fekete és fehér. Nincs elkülöníthető szuper gonosz, és a jó sem abszolút az igazság bajnoka. Mind a kettő kicsit az igazi emberekre emlékeztet viselkedésében. Sőt, van kimondottan olyan anime, ami a gonosz szemszögéből közelíti meg az egész története. Egészen 2013-ig hazánkban is volt egy külön csatorna, az Animax, ahol többek között magyar szinkronos, animéket is vetítettek, ám, ez a csatorna megszűnt, így ma már az otakuk többsége az interneten nézi a kedvenc sorozatait japán szinkronnal és magyar felirattal.

A **cosplay**, a costume play kifejezés rövidített formája, ahol a lelkes résztvevők, főleg anime és manga szereplők, de nem ritka a különböző nyugati, vagy szintén japán film-, sorozat-, könyv-, képregény-, videojáték szereplők, vagy akár élő emberek, például egy népszerű együttes tagjainak jelmezét öltik magukra.

A jelmez mellett különböző kiegészítőket (pl.: puskák, pisztolyok, rakétavető, kardok, lándzsák, pajzsok, plüss állatok, hangszerek, legyezők, szárnyak, cicafülek és még sok minden) és gyakran, nem mindennapi színű és formájú parókákat, kontaktlencsét és körlencsét öltönek magukra. Éppen azért, annak aki cosplay-elni szeretne a lehető legtöbb anyaggal tudnia kell bánni, és értenie mind a varráshoz, festéshez, asztalosmunkához, szobrászathoz és testfestéshez, hogy csak pár példát említsünk. Tehát, egyértelműen látszik, hogy mennyire fontos a „jelmezesdihez” a kreativitás és a kezűgyesség. A legtöbbet cosplay-elt karakterek közé tartoznak a híres, hírhedt, kirívó, cuki, vagy éppen a legbonyolultabb ruhával és kiegészítővel rendelkező szereplők. Egy-egy jelmez teljes elkészítése akár hónapokig is eltarthat, ezt mi sem bizonyítja jobban, hogy megkérdeztjeink többsége azt mondta, hogy egy igényes ruhához akár 2-3 hónap is szükséges. Persze a jelmez elkészítését nyugodtan hagyhatjuk egy profi varrónőre, vagy kérhetjük szüleink, barátaink segítségét, de esetleg rendelhetünk is külföldről, ahogy ezt megkérdeztjeink több mint fele tette.

A cosplay szinte minden korosztályban megfigyelhető, hazánkban az aktívan cosplay-elők a 15 év feletti korosztályból kerülnek ki, de néha előfordulnak igen fiatalon (akár 10 évesen is) kezdő cosplay-esek. A legszenvedélyesebbek nem csak, hogy pontosan lemásolják kedvenc karakterük kinézetét, de gyakorolják jellemző mozdulataikat, pózaikat, hanglejtésüket, és technikájukat is (a kikérdezett cosplay-esek

több mint fele vallotta be, hogy még otthon gyakorolt a tükör előtt).

Cosplay-elni általában a különböző rendezvényeken van lehetőség, ahol az egyéni illetve csoportos kategóriájú versenyek mellett lehet, táncolni, japán dalokat karaokézni, videókat nézni, szusit, és más tradicionális japán ételeket és italokat kóstolni, fényképezkedni, mangákat és a legkülönfélébb animés csecsebecsüket vásárolni, és ami a legfontosabb szórakozni. Magyarországon sok kisebb, adott városhoz köthető rendezvény létezik, ezek közül a legnagyobbak a MondoCon¹ és a HoldfényCon, de ezeknek a találkozónak a száma és színvonala is rettentően alacsony más országokéhoz képest, a még mindig kevés érdeklődő miatt. Hasonlóan, versenyből is sokkal kevesebb, van, sőt versenyzőkből is, megkérdezettjeink közül csupán egy személy versenyzett hivatalosan és rendszeresen. Ez persze nem azt jelenti, hogy a sokféle nemzetközi versenyeken, mint például az Eurocosplay-en, magyarok nem érnének el jó helyezést. Egy-egy versenyen a résztvevők elő is adhatnak valamit, egy rövid jelenetet, táncot, zenei aláfestésre, míg mások egyszerűen csak a karakterük bőrében pózolnak, és a nyeremények sem elhanyagolhatóak (pl.: egy hetes nyaralás). És ekkor nyílik lehetőség az interjúk,☺ és profi fotók készítésére is.

Ezenkívül a cosplay-esek csapatokba is tömörülhetnek, amiből sajnos itthon, szintén nincs túl sok (megkérdezettjeink fele nincs benne semmilyen csoportban), valamit ezek a csoportok azok, akik rengeteg weboldalt hoznak létre, ahol segítenek a még kezdőnek számító otakuknak tippekkel és egyéb praktikákkal, valamit itt osztják meg a fotókat is

Egy évvel ezelőtt, amikor projektünk még csak körvonalazódott fejünkben, úgy éreztük, hogy Magyarországon az emberek sokkal kevésbé tudják komolyan venni és tolerálni a keleti kultúrákat (például a japánt), mint a nyugatról jött behatásokat. Ez talán azért is van, mert keletről, főleg arról a bizonyos távol keletről nem is tudnak elérni hozzánk a trendek és divatok olyan gyorsan és könnyen, de az a pár, ami ideér is csekély számú rajongónak örvend, a nyugatihoz képest. Talán ha népszerűsíteni tudnánk ezeket a trendeket (például a cosplayt) valamilyen módon, több ember érdeklődne iránta vagy legalább nem nézne rá rossz szemmel. Sokan eleve előítéletekkel álltak a japán kultúrához, és főleg az animékhez. Dóczi Attila a Szegedi Tudományegyetem, kommunikáció szakos hallgatója által készített *Nem mese, anime!* c. szakdolgozat videója szerint a magyarországi fiatalok azon kis hányada, akik igényes szórakozásra, és mélyebb tartalomra vágnak előbb utóbb eljutnak az animékig. Zárójelben megjegyezném, hogy az idei kérdőívünk eredményei is alátámasztják ezeket az elgondolásokat. Ugyanis a megkérdezettjeink szerint nagyon sokan azért nem tolerálják az japán animációs filmeket, azért húzódnak el tőlük, mert elvontnak, vagy a másik végletnek, kimondottan gyerekesnek tartják őket. Pedig ez is csak azt mutatja, hogy igazán nem ismerik a japán-szubkultúrát, és így képtelenek teljesen megérteni azt.

Sok esetre hallottunk példát a jelmezesekkel szemben tanúsított intoleranciával kapcsolatban: Például nem szolgálták ki őket bizonyos boltokban, ha oda jelmezben mentek be. Mint az Dóczi Attila, felméréséből is kiderült, hogy a cosplay-eseket, sőt az összes animést legtöbbször negatív kritikával illették. Mint ahogy a videóban megszólaló interjú alanyok közül nem egy bevallotta, hogy

---

¹ *MondoCon: A Mondo c. japán szubkultúrával foglalkozó magazin, a Mangafan kiadó és a Cosplay.hu által szervezett esemény, amit minden*

évszakban megtartanak, Budapesten a Hungexpo csarnokaiban.

osztálytársai, a korosztályba tartozó idegenek, barátai, sőt néha szülei is furcsa szemmel néznek hobbijára, esetleg megszólják érte, és sajnálatos módon előfordult olyan eset is, hogy fizikálisan, nemcsak szóban bántalmazták őt, csupán azért, mert eltért az ízlése a többiekétől. A felnőttek még a gyerekek részéről jobban elviselték, ha cosplay-elnek, mondván, csak játszanak, addig a fiatalabb felnőttektől egyenesen furcsának és rendellenesnek tartották ezt. Pedig a cosplay-esek döntő többsége már akkor is idősebb volt, mint egy nyolcadikos osztályos tanuló, pont azért, mert egy igényes jelmez elkészítése nagy és összetett feladat.

Aztán még idén, elmentük a Conra, majd hazaérve kiértékeljük a kérdőíveket. És kellemesen csalódtunk. A kérdőívekből ugyanis kiderült, hogy már sokkal fiatalabbak is elkezdtek érdeklődni általában nagyobb testvéreik hobbija iránt, és kimondottan tetszik nekik az animék világa. Összesen 11 embert kérdeztünk ki, és ebből kettő, 10 év körüli volt. És nem csak, hogy egyre fiatalabbak is népesítik az animések táborát, de egyre többen találnak rá, Magyarországon erre a népes kis közösségre, megkérdeztjeink közül hatan ebben az évben cosplay-eltek először. Meglepő módon, azok közül, akik kitöltötték a kérdőívet öten válaszolták azt, hogy a közvetlen környezetük (családjuk és barátaik) kimondottan jól viszonyulnak a hobbijukhoz, sőt segítenek nekik, és elkísérik a Con-okra őket, és csupán ketten mondták azt, hogy szűk környezete nem támogatja őket. Összesen hatan válaszoltak nemmel arra a kérdésre, hogy ítélték e meg valaha negatívan idegenek a stílusa vagy éppen a hobbija miatt. És a legnagyobb örömünkre, hét embert még egyáltalán nem ért inzultus sem szóban, sem fizikailag azért, mert szereti az animéket, és ezt nyíltan felvállalja. Mint a kiértékelésből kiderült, a többség inkább pozitív karaktereket ölt magára, mégis egy negatív, vagy gonosz szereplőt cosplay-elő emberként, A Con-okon,

az animések köréből szinte sohasem ér inzultus. Sőt, személyes tapasztalatainkból tudjuk, hogy kimondottan szeretik a negatív cosplay-eseket ölelgetni, fotózni, és ugratni.

Tehát, mint az a felmérésből kiderült, ha kereken egy év alatt még Goku-val az oldalunkon sem tudtunk mindenkit meggyőzni arról, hogy milyen jó dolog is a cosplay. De legalább sikerült, ha nem is sokakat, de pár embert jobb belátásra bírni, és elérni azt, hogy az eddig kitartóan pocskondiázók, bár valószínűleg az elkövetkező ezer évben sem válnak vérbeli otaku-vá, de legalább az elkövetkezendőkben nem szólnak meg minket az utcán. És úgy gondoljuk ezzel a cikkel is hozzájárultunk ahhoz, ha csak egy ici-picit is, hogy megmutassuk milyen is igazából a cosplay. Hiszen a cosplay azon kívül, hogy remek szórakozás, lehetőséget nyújt arra, hogy együtt légy a barátaiddal, új ismerősöket szerezz csupán azzal, hogy odamész valakihez és megdicséred a jelmezét, hogy idiótán vigyorogj minden arra tévedő cosplay-esre akit felismersz, hogy megölelgethesd a kedvenc karaktereidet, hogy számháborút vagy kiütőt játszsz a naruto-sokkal, hogy találkozz olyan híres-hírhedt rajzolókkal mint például Fekete Dani, hogy rengeteget fotózz és fotózkodj, hogy neved, hogy poénkodj, és hogy érezd, tartozol valahová.

Zsófi, Viki

NOVELLÁK ÉS VERSEK

Hübrón

A hatalom ősi jelképe, egy erőd a mocsár közepén. Falai félig leomlottak, kövei közt moha telepedett meg, a lép egészen a falak alá kúszott. Senki sem gondolná, hogy még élnek e romos falak közt, de egy hihetetlenül erős, és ősi család mégis szilárdan megvetette itt a lábát.

Philimón elgondolkozva üldögélt karosszékében, egyedül a sötét toronyszobában. Körülötte kedves könyvei, a falon fellógatva öreg, rozsdás fegyverei. A szél besüvített a keskeny, lőrésszerű ablakokon és a könyvespolcok labirintusában dohos orkánná erősödött. Philimón fázósan összehúzta magán köpenyét, beletúrt őszes hajába, majd felcsapta az előtte fekvő, hatalmas könyv fedelét. Pennáját belemártotta egy üveg éjsötét tintába, és írni kezdett.

Újabb szélroham. Egy jéghideg, törékeny kéz érintette meg a férfi vállát, mire ő hátrafordult, szája gúnyos mosolyra húzódott, és biccentett a jövevény felé:

- Úrnő...

- Philimón. Megöregedtél...

- Te semmit se változtál.

Igaza volt. A kortalan istennő még mindig lenyűgöző volt, és pontosan ugyanúgy nézett ki, mint a férfi fiatal éveinek derekán, amikor még boldog tudatlanságban volt hölgye kiléte felől.

- Éveidnek hamarosan vége, s hamarosan a Rend istenének kegyetlen karmai közé kerülsz. Feloldozlak régi esküd alól, és ismét felajánlom neked az istenné-válást.

- Én meg ismét elutasítom. Nem tudsz rávenni. Erősebb vagyok.

Azzal leemelt a falról rapírját, és az istennő torkának szegezte.

- Tűnj innen!

- Akkor mást viszek magammal.

A nő elmosolyodott, aztán szélroham támadt, és Philimón ismét egyedül maradt a toronyszobában.

Hübrón, Philimón fia, a család bajnoka éppen az udvaron gyakorolt a katonákkal. Védés, támadás, védés, támadás... Majd hirtelen kifordult, és óriási öklével leütötte a csatlóst, úgy, hogy sisakja, és alatta arca is egy életre eldeformálódott, egy másikat elrúgott, kipördült, kardmarkolattal osztott csapásokat, végül az utolsónak a mellébe döfte végzetes fegyverét. A katona eldőlt, Hübrón pedig hatalmasat kurjantott, és diadalmármorban rohant be a kastélyba.

Félkarú Optimón megcsonkítása óta Philimón fia, Hübrón, volt a család védelmezője. Harcosi erényeihez nem ért fel egyik rokona sem. A csatákban egy vadállat kegyetlenségével harcolt, de róka ravaszságával is rendelkezett, amit fel is használt, ha arra került a sor. Emberei és ellenségei egyaránt rettegték, nevét a mocsár legelrejtettebb zugaiban is ismerték. Hübrón, a Véres – így szólították, ha hallótávolságon belül tartózkodott, s mitagadás hízelgett neki ez a név. A háta mögött viszont csak Hübrónnak, a Pojácának ismerték.

Hübrón tudta, hogy ő a legjobb. Nem volt ellenfele sem a csatamezőn, sem riválisa a nőknél. Finom, előkelő megjelenésű volt, amire gondosan ügyelt is. Naponta több órát töltött a tükör előtt, haját fésülgetve, arcát púderezzel, vagy éppen parfümök közt válogatva. Az alakjára is odafigyelt. Állandóan edzett, sokat evett, hogy minél nagyobb izomtömeget pakoljon magára. Természetesen az öltözködésére is gondot fordított, rengetek munkát adva ezzel a szolgálóknak, akiknek kétnaponta új ruhákat kellett számára készíteniük.

Eme nemes ifjú azonban klasszikus műveltségére is roppant büszke volt, sőt ő maga is írogatott néha egy-két csatadalt, vagy ódát saját magához. Egész szép kis sikere volt velük a társaságban, így egy idő múlva már meg volt róla győződve, hogy ő a történelem legkiválóbb harcos költője. Nem is sejtette, hogy a hangos tetszésnyilvánításokat a félelem szülte.

Tehát az ifjú, harci sikeri mámorában berobogott a kastélyba, majdnem fellökte a gyönyörű nőt, aki az imént jelent meg az előcsarnokba. Szerencsére időben sikerült visszafognia a lendületét, majd elnézést kért a

hölgytől, meghajolt, és bemutatkozott. A nő nézegette egy darabig, majd elmosolyodott, és ezt mondta:

- Teljesen olyan vagy, mint amilyen az apád volt fiatalkorában. Belőle isten lehetett volna, de visszautasította. Nem volt elég erős. Biztos vagyok benne, hogy te az vagy.

A fiú nem értette, hogy miről beszél ez a nő, de lassan felfogta, és ajka széles mosolyra húzódott, miközben hallgatta a hölgy magyarázatát.

A régi, elfeledett áldozóteremben, mélyen a kastély alatt szinte teljesen sötét volt. Ami fény volt, azt is csak a pentagramma sarkaiban álló gyertyák szórták. Hübrón az alakzat közepén feküdt, teljesen meztelenül, szétfeszített végtagokkal, testére emberi vérrel, és sárral felfestett jelekkel. A levegő szikrázott a felgyülemlett energiától. A terem tetején egy végtelen erőt árasztó halványlila köd lebegett, a falak lassan olvadoztak át más dimenziókba.

- Készen állsz, hogy magadba fogadd az isteni lényeket? -kérdezte az Úrnő Hübróntól.

- Készen állok. Méltó vagyok rá.

A tör megvillant, és szinte belerobbant a fiú mellkasába. Az döbbeneten meredt a melléből kiálló fegyverre.

-Siess! Hívd magadba a Hatalmat! Egyesülj vele!

De Hübrónt csak a halálos seb kötötte le. Tétova ujjai a seb szélénél matattak, borzadva nézte a patakzó vért.

- A felemelkedéshez a halálon át vezet az út! Igyekezz!

Hübrón lassan eszmélt, és minden erejével megpróbálta az akarata alá gyúrni a halványlila ködöt, de az lassan felülkerekedett rajta és magába szívta. A rémület végigszágulzott a fiú erein.

- Nem bírok vele!

A felszínen lévő bástya hirtelen minden előzmény nélkül felrobbant, köveket, lángot okádva szerteszét. A kráterből ragyogva emelkedett elő az Úrnő, és kéjesen kacagva felreppent a toronyba.

A Philimón könnyeitől áztatott családi krónikába belekerült ez a történet is, hogy a kései leszármazottakat megóvjva az elbizakodottság hibájától.

B. András

Bűnös világ

Élni és nem látni az életet,
Félteni és nem érezni az igazi félelmet.
Csukott szemmel járni-kelni.
Az egész világot naivan félreismerni.
Én azt hittem látok, de vak vagyok,
Hogy hallok, de régen süket vagyok,
Hiszem, hogy ÉRZEK, de valósat,
Vagy e bűnös világ által kreáltat?
Én azt hittem, hogy minden nehéz lesz,
Ahhoz, hogy célba érjek tisztességesen,
De ez bűnös világ új utakat teremt,
S mind a nehéz, a könnyű, tisztességtelen.

T. Kyra

